

XXIV. évfolyam | 2013/5

HONÉD ALTISZTI F O L Y Ó I R A T

hangján Altisztek hangján Altisztek hangján Altisztek hangján Altisztek hangján Altisztek hangján Altisztek hangján
Altisztek hangján Altisztek hangján Altisztek hangján Altisztek hangján Altisztek hangján Altisztek hangján Altisztek hangján

TARTALOM

ISES 2013	2
Egy feladat eredményes végrehajtása az együttműködésben rejlik	3
Az egyenes kérdések mindig célravezetők	4
Vezetőaltiszt-képzés a NATO-iskolán	5
Páratlan páros: Wráb és gazdája	6
A magas szintű szakmai tudás elismerést vált ki	8
75 éves a magyar légierő	10
A Szurmaj-dandár	11
Poszter	12–13
„Rejtett Portya 2013”	14
Akik a Szent Korona megóvásáért és őrzéséért esküdtek	16
Egy „összhaderőnemi” katonacsalád Szentéről	18
„Egyedül Istené a dicsőség”	19
Mélyszégyen mély a múltnak kútja	20
Éjszakai futás alakzatban	21
Folyóiratunk a tűzvonalban	21
Hotel BTR	22
Humor	23

ISES 2013

2013. szeptember 7–13. között rendezték meg a garmisch-partenkircheni (Németország) George C. Marshall központban a X. Nemzetközi Vezető Altiszti Szimpóziumot (International Senior Enlisted Symposium – ISES), melyen a Magyar Honvédséget jómagam képviseltem. Ez évben 30 nemzet vezető altisztjeit hívták meg a tanácskozásra. A szimpózium célkitűzése a NATO-országok, a Partnerség a békéért (Partnership for Peace) programban részt vevő és más kulcsnemzetek altiszti kara kapcsolatrendszerének, az együttműködés és az interoperabilitás különböző területeinek a fejlesztése volt. A tanácskozáson előadást tartott Philip M. Breedlove vezérezredes, a NATO Szövetséges Műveleti Parancsnokság (ACO) parancsnoka, aki hangsúlyozta az altiszti kar kiemelten fontos szerepét a katonai szövetségben. Elmondta továbbá, hogy fő célkitűzéseinek egyike a junior tisztek és senior altisztek katonai együttműködésének továbbfejlesztése a szövetséggel szembeni várható kihívásokra való felkészülés céljából. Az előadás után személyesen is volt alkalmam konzultálni Breedlove tábornokkal, aki elismerően nyilatkozott a magyar altisztekről.

A NATO kiemelt figyelmet fordít a Magyar Honvédség történetében első alkalommal megszervezett, 2013. szeptember 2-án indult négy hónapos összhaderőnemi vezető altiszti tanfolyamra, melynek része az október 7–11. között megtartott nemzetközi hét. A tanfolyam tematikájának szerves része a NATO által 2010-ben kiadott NATO Altiszti Stratégia. A tanfolyammal, valamint a honvéd altiszti oktatási rendszer folyamatos korszerűsítésével Magyarország élen jár a szövetségben belül a NATO által elvárt professzionális altiszti fejlesztés területén. Ugyanakkor látható, hogy nem mindennel lehetünk elégedettek. Mindenképpen szükséges, hogy előrelépés történjen az altiszti kar nyelvi képességeinek növelésében. A jelenlegi szabályozók szerint a kétéves altisztképzésre jelentkező honvédtisztjelölteknek, valamint zászlósi rendfokozattól felfelé kötelező a STANAG 1.1.1.1-es, vagy az ezzel egyenértékű alapfokú nyelvvizsga. Azonban, ha figyelembe vesszük az elmúlt évek missziós tapasztalatait, belátható, hogy az alacsonyabb rendfokozatú altiszteknek is mind gyakrabban szükséges a megfelelő szintű nyelvtudás. Ezt, valamint Breedlove tábornoknak az altisztek katonai együttműködésének továbbfejlesztésére vonatkozó célkitűzéseit figyelembe véve megállapítható, hogy a jövőben elkerülhetetlen az idegen nyelvi terület fejlesztése az altiszti kar teljes spektrumában. Nem titkolt személyes célkitűzésem továbbá az altiszti kar olyan irányú fejlesztése és építése, hogy a jövőben képesek legyünk jelölteket állítani a NATO tartós külszolgálati beosztásaira, kiemelten kezelve a rangidős altiszti beosztásokat.

Kriston István főtörzszászlós

EGY FELADAT EREDMÉNYES VÉGREHAJTÁSA AZ EGYÜTTMŰKÖDÉSSEN REJLIK

Beszélgetés Szpisják József mk. dandártábornokkal, az EUFOR törzsfőnökével

– Az SFOR jogutódjaként az EUFOR számára továbbra is kiemelt feladat a biztonságos környezet fenntartása, annak támogatása, valamint 2010 óta a bosznia-hercegovinai haderő felkészítésében és kiképzésében való együttműködés. Dandártábornok úr, hogyan látja ezeket a változásokat az EUFOR mindennapi munkájában?

– Jelenleg közel 600 főben van meghatározva a létszámunk, amihez Magyarország a harmadik legnagyobb kontingenssel járul hozzá Ausztria és Törökország után. Az egy évvel ezelőtt végrehajtott állománytábla-felülvizsgálat következtében karcsúsodott a szervezet, és ennek végső soron a tartalékos koncepció lett az egyik eredménye. Ennek az a lényege, hogy a nemzetek felajánlása alapján a tartalék századok saját hazájukban települnek és csak szükség esetén aktivizáljuk azokat. A partnerországokból felajánlott századokból egy időben csupán két század tartózkodik Bosznia-Hercegovinában. A Magyar Honvédség is részese ennek a koncepciónak. Rajtunk kívül még Ausztria, Nagy-Britannia, Bulgária, Románia, Szlovénia és Szlovákia vesz részt a tevékenységben. Mivel az EUFOR-nak van végrehajtói mandátuma, ezért elengedhetetlen, hogy rendelkezünk azon katonai képességekkel, amelyek adott esetben használhatóak. Ehhez azonban

mindenképpen kapcsolatot kell kialakítani azokkal a szervezetekkel, amelyek fő felelősei a belső biztonságban. A felkért helyi rendőri szervek például konvoj kíséréssel, útlezárással két alkalommal is kiválóan támogatták az EUFOR „Quick Response 2013” elnevezésű gyakorlatait. Így ennek a – végrehajtói szinten – sikeres együttműködésnek mára már az lett az eredménye, hogy az EUFOR-nak jelenleg 16 rendőri, rendvédelmi szervezettel van hivatalos megállapodása.

– Az EUFOR összetett feladatrendszerében mely feladatokra koncentrálnak jelenleg a parancsnokság állományai?

– Nem olyan régen hajtottuk végre osztrák és szlovák tartalék századok bevonásával az OPREH 2.3 gyakorlatot, aminek keretén belül egy közös katonai kiképzést is levezettük a bosznia-hercegovinai hadsereggel együtt. A gyakorlat tapasztalatainak feldolgozása, széles körben történő megosztása igen fontos. Kiemelten kezeljük még a Képességépítő és Kiképző Főnökség felügyelete alatt tevékenykedő, nemzetek által felajánlott mobil, illetve a dandárokhoz becsatlakozott kiképzőcsoportok által végrehajtott feladatokat. A cél a helyi haderő korszerűsítésével hozzájárulni a NATO-követelmények teljesítéséhez, illetve a majdani tagság eléréséhez. A képességnövelés, -épi-

tés terén meghatározó munkát végez az úgynevezett Joint Military Affairs állománya is. Munkájukban kiemelten kezelik a felhalmozott lőszer megsemmisítésével, a tárolási körülmények felmérésével, valamint az aknamezők felszámolásával kapcsolatos feladatokat, és szakmai tudásuk alapján javaslatokat, tanácsokat fogalmaznak meg a helyi haderő számára. Úgy vélem, hogy a kapcsolattartás a helyi haderővel mindenképpen kiemelendő, és ezt erősíti még az is, hogy ahol csak lehet, az EUFOR részt vesz, illetve megmutatja jelenlétét. Például, szeptember 17-én meglátogattam a 4. lövészdandár által immár 5. alkalommal szervezett úgynevezett altiszti napot, ahol találkozhatam a bosznia-hercegovinai haderő vezénylőzászlósaival és altisztjeivel.

– Ön az EUFOR törzsfőnöki feladatai mellett ellátja még a nemzeti rangidős feladatkörrel járó tevékenységet is. E tekintetben hogyan ítéli meg a magyar katonák munkáját, nemzetközi környezetben végrehajtott szolgálatát?

– Közel nyolc gyorsan elrepült hónap elteltével úgy érzem, hogy a magyar katonák megfelelnek az elvárásoknak. A jelenlegi váltás fegyelmezett, remek közösséget alkot, és mindannyian büszkék lehetünk a magyar katonai egyenruhára. A nemzetközi közösség katonái elismernek bennünket; az én két kitüntetésem például, amit Pennsylvania és Maryland kormányzóitól kaptam az elmúlt időszakban, nekik is szól. Röviden összefoglalva: az egyéni és kontingensben szolgáló magyar katonák tevékenysége Bosznia-Hercegovinában kiváló. Az MH 12. Arrabona Légvédelmi Rakétaezred vagy a jelenleg kint levő MH 37. II. Rákóczi Ferenc Műszaki Ezred állománya váltásról váltásra erősítik a magyar katonák nemzetközi missziókban való helyállításának súlyát és tekintélyét.

Dr. Murinkó Attila
mk. alezredes

Az EUFOR törzsfőnöke altisztek társaságában

Mesterségem címere: vezénylőzászlós

AZ EGYENES KÉRDÉSEK MINDIG CÉLRAVEZETŐK

A Dunántúl egyik hagyományos katonavárosa Veszprém. Az I. Szent István édesanyjának otthont adó vár védőitől napjainkig szinte folyamatos a katonai jelenlét a városban. Itt a székhelye az MH 54. Veszprém Radarezrednek; a katonai szervezet vezénylőzászlósa Kempelen Balázs főtörzszászlós.

– Főtörzszászlós úr, kérlek, oszd meg az olvasóval, hogyan jutottál el a katonai pályáig?

– Budapesten a nyolcadik kerületben nevelkedtem. Középkolai tanulmányaimat a Vörösmarty Mihály Gimnáziumban folytattam, itt érettségiztem le 1987-ben. Sikertelen felvételi után az AUTÓKER-nél helyezkedtem el operátorként. Ezt követte a sorkatonai szolgálat, ami Budaörsön a Vasvári Pál Lakatnyában, a 11. Duna Légvédelmi Rakéta Dandár híradózászlóaljánál kezdődött. Később az MN 3290-nél szolgáltam, és egy év után tizedesi rendfokozatban szereltem le. A sorkatonai szolgálatot követően megnősültem és a BKV-nál dolgoztam forgalmi gépkocsivezetőként, majd visszatértem a katonai pályára. Mindig is vonzott a katonák határozott és kiszámítható világa, ezen felül friss házasként és az első gyerek megszületése után a jobb időbeosztás miatt sem volt hátrányos a váltás, így rövid gondolkodás után belevágtam. Az első beosztásom ismét visszavezetett a Vasváriba. A 3. Rádiótechnikai Zászlóaljhoz kerültem gépjármű-technikai szolgálatvezető beosztásba.

– Korábban volt-e valamilyen kapcsolatotod a honvédséggel?

– A házukban lakott egy katonatiszt, aki gyakran járt egyenruhában. Akkori barátnőm (későbbi első feleségem) édesapja pedig a Honvédelmi Minisztériumban dolgozott. Családomban a kötelező sorkatonai szolgálaton kívül senki sem szolgált

katonaként, ám felmenőim közül többen maradandó nyomot hagytak maguk után – ha nem is közvetlenül a seregben. Kempelen Farkas a 18. század közepén a magyarországi sóbányák igazgatója volt. Ebben az időben kútszerkezetet készített a pozsonyi vár vízellátására. Vízemelő géppel látta el a pozsonyi és a budai várat, a jelenlegi Gellért-hegyi víztároló is az ő elképzelései szerint készült. Tökéletesítette a gőzgépet, illetve megszerkesztette a gőzturbina őst, a gőzkondenzátort. Egy másik ős, Kempelen Béla a fővárosi tűzoltó-főparancsnokság főparancsnoka volt az 1800-as évek végén.

– Mikor érezted először, hogy beosztott katonából vezető lettél?

– Szinte észrevétlenül haladtam előre a rendszerben, így természetessé vált, hogy egy idő után a katonatársaim figyelnek rám és várják a parancsomat. Így visszagondolva talán azt mondanám, hogy akkor, amikor az első körletelhagyási engedélyt aláírtam, illetve amikor az első vezénylést önállóan elkészítettem.

– Mikor, hol találkoztál először a vezénylőzászlósi rendszerrel?

– A századfordulón békefenntartóként szolgáltam a Sínai-félszigeten. Épp ebben az időszakban egy átszervezés volt a Magyar Hon-

védségben, és kollégáimmal arról beszélgettünk, hogy vajon ki milyen beosztást kap, ha visszatér. Az egyik, azóta már nyugállományú fiatalember elmondta, hogy zászlóalj vezénylőzászlós lesz Egerben az MH 24. Bornemissza Gergely Feldeítő Zászlóaljnál. Ekkor úgy éreztem, hogy ő egy szerencsés fickó, és én is szeretnék majd egyszer ilyen beosztásban szolgálni.

– A vágyad valóra vált.

– Így igaz. Az MH 64. Vezetési és Radar Ezred informatikai központjában dolgoztam informatikus törzszászlósként. Az akkori vezénylőzászlós, Vadas Gyula főtörzszászlós elérte a nyugdíjkorhatárt, és a parancsnoknak, Szűcs Pál ezredesnek rám esett a választása. Nem mondom, hogy teljesen tudatosan készültem a beosztásra, de végül elfogadtam, és mai napig nem bántam meg ezt a döntésem.

– Vezénylőzászlósi pályafutásod alatt volt szerencséd megérni egy-két parancsnokváltást. Milyen nehézségei vannak ennek, és hogyan lehet zökkenőmentesen átvészelni? Mit tanácsolsz a hasonló helyzetbe kerülő vezénylőzászlósoknak?

– Egység vezénylőzászlósként három parancsnokváltást értem meg. A módszereim közül a tapogatózást és az egyenes kérdéseket emelném ki, ezt tartom a legcélravezetőbbnek. Mindhárom parancsnok más és más személyiség volt. Másként gondoltak a katonai hivatás különböző területeire, másként a családra, a sportra.

– Kérlek, beszélj a családotról!

– Az első házasságom nem sikerült úgy, ahogy azt terveztem, ezért békésen különváltak az útjaink a feleségemmel. Ebből a házasságomból két gyermekem született, lányom Borbála 21 éves és a Corvinus Egyetemre jár, másodéves, nemzetközi kapcsolatokat tanul, és azt tervezi, hogy diplomata lesz. 2014. januártól fél évet Brémában fog tölteni Erasmus-ösztöndíjjal. Fiam, Domokos 18 éves, jelenleg ipari iskolába jár, és soha sincs ideje, mert a

Kempelen főtörzszászlós (balról) foglalkozásvezetés közben

diákönkormányzat titkára. Szabadidejében sokat motorozik – a család legnagyobb rémületére. Második feleségemmel 2006-ban kötöttünk házasságot, és azóta három tündéri gyerekkel ajándékozott meg. Két lányom, Kata és Panna hat- és négyévesek, az óvónők idegeit tépik, sokat rajzolnak és rajzversenyekre gyártják a képeket, szép sikerrel. Fiam, Soma 19 hónapos, jelenleg az anyja tűróképességét teszteli, természetesen, ahogy mondani szokták, nem rossz, csak eleven. Szabadidőmben (három gyerek mellett azért ilyen is van) vitorlázom. Számos eredményem közül a magyar bajnoki címre és a Kékszalagon – saját osztályunkban – elért első helyre vagyok a legbüszkébb.

– Mit csinálnál máshogy, ha újra kezdenéd?

– Most, az összhaderőnemi vezető altiszti tanfolyam hallgatójaként döböntem rá, hogy az elméleti tudás megléte milyen gyakorlati haszonnal jár. Az itt tanultak jelentős részét eddig is használtam a gyakorlatban, ám most már rendszeresen látok át olyan dolgokat, amelyeket eddig ösztönösen alkalmaztam. Így érzem igazán, hogy mennyivel megkönnyítheti az ember dolgát, ha a szükséges tudás a megfelelő időben rendelkezésre áll. Ezért mindenkit arra ösztönzők, hogy kiszakadva a mindennapi szolgálatteljesítésből és a missziós tevékenységekből, szakítson időt a tanulásra, hiszen minden tanulásal töltött óra többszörösen visszafizeti a befektetett energiát.

– Hogyan látod a jövődet?

– Még nem alakult ki a jövőképem. A világban és a Magyar Honvédségben végbement változásoknak köszönhetően, csakúgy, mint szinte mindenkinek, nekem is át kell értékelnem néhány dolgot a katonai pályámmal összefüggésben. Egyrészt nem maradhatok örökké vezénylőzászlós, hiszen egy erős generáció van mögöttem, amelynek előbb-utóbb meg kell adni a bizonyítási lehetőséget. Azt, hogy innen merre vezet tovább a pályám, még nem tudom. Vannak elképzeléseim, amelyek megvalósítása természetesen még nagyon sok dologtól függ.

Berek Zsolt törzszászlós

VEZETŐALTISZT-KÉPZÉS A NATO-ISKOLÁN

Ez év június 3–14. között – Németh Gábor főtörzsőrmester, az MH ÖHP beosztott altisztje társaságában – részt vettem a *NATO haladó vezető altiszti tanfolyamon* (NATO NCO Advanced Leadership Course) Oberammergauban. A képzésen zászlóalj- és magasabb szintű vezénylőzászlósok vettek részt, 12 nemzet képviselőjében. A cél: OR8–OR9 szintű vezető beosztásban lévő altisztek részére gyakorlati tudás átadása és elsajátítása, vezetői tevékenységük elemzése nemzetközi környezetben. A tanfolyam kiváló szakmai felkészültségű kiképzői Belgiumból, Hollandiából, Franciaországból, Svájcban és Szlovákiából érkeztek, érezhető volt nemzetközi területen szerzett tapasztalatuk. A foglalkozások csoport-, kurzus- és szindikátus-bontásban zajlottak; e módszer jól kezelhető létszámot és jól hasznosítható nemzeti tapasztalatokat eredményezett. A tanfolyam igazgatója Bogdán Tibor törzszászlós volt.

A tanfolyam első napján a NATO-val kapcsolatos általános ismereteket elevenítettük fel. Számomra újdonság volt a téma csoportmunkában (syndicate work) való feldolgozása; a csoport tagjai a részükre kiosztott témákat átbeszéltek, majd egy előadás keretében bemutatták. A feldolgozás ezen módszere lehetővé tette, hogy az altisztek láttatták a saját hadseregükre jellemző gondolkodásmódot, szemléletet, egy-egy feladat gyakorlati megvalósítását. Természetesen a nemzetközi és missziós környezetben megélt tapasztalatokat, élményeket is megvitatták a résztvevők.

A tanfolyam kiemelt témája volt a kulturális különbségek és sokszínűség nemzetközi környezetben való kezelése, amely már a kurzus első napjaiban megalapozta a nemzeti, vallási, faji, nemi különbözőségek elfogadását. A rangidős altiszt feladatkörébe tartozó kihívásokat, így a motiváció (motivation), a csapatépítés (team building), a tanácsadás (counselling) és a konfliktuskezelés

Egy kis túra a képzés szünetében

(conflict management) kérdéseit is feldolgoztuk. Itt is meghatározó volt a „nemzetközi környezetre” való adaptálás.

A missziós környezetben való feladatvégrehajtást két téma feldolgozásával jártuk körbe. Az egyik a harctéri alkalmazás jogszerűségének elemzése volt afganisztáni példák alapján. A másik szintén Afganisztánhoz kapcsolódott: a felkeléssel szembeni műveletet (Counter-Insurgency – COIN) mint valós dimenziójú műveletet értelmeztük a térségben.

A tanfolyamon megismerkedtünk az Európai Unióban elfogadott személyi értékelési rendszerrel (DISC-rendszer) és annak alegalys szintű alkalmazásával. A számítógépes program első eleme egy 28 kérdésből álló teszt volt, amit a tanfolyam megkezdésekor kellett egy informatikai felületen kitölteni; a kiértékelésre és a program szerinti változtatási javaslatokra pedig egy későbbi napon került sor. Ezen alkalommal kaptunk tanácsokat a tekintetben, milyen változtatásokra van/lehet szükség a vezetési stílus, a kommunikáció, valamint az együttműködés terén. A vezetői ismeretek (leadership) oktatásánál szituációs gyakorlatokat is végrehajtottunk.

Úti jelentésemben javasoltam megvizsgálni annak lehetőségét, hogy a Magyar Honvédség egység szintű vezénylőzászlósai elvégezzék a tanfolyamot, ugyanis e szint számára különösen hasznos felkészítést nyújt a kurzus.

Asztalos Sándor főtörzszászlós

PÁRATLAN PÁROS: WRÁB ÉS GAZDÁJA

Vecsei Zsolt törzsőrmester, a Magyar Honvédség Pápa Bázisrepülőtér őr- és komendáns század altisztje a Vácott megrendezett II. Országos Szolgálati és Őrző-védő Kutyák Versenyén, Wráb nevű kutyájával, legnagyobb örömünkre, III. helyezést ért el.

A kutyával szemben alapvető követelmény, hogy bármilyen körülmények között jól együtt tudjon mozogni a felvezetőjével. A kiképzés alatt megtanítják a kutyát árkot ugrani, palánkot mászni, gépjárműbe be- és abból kiszállni, hídon átkelni, épületben mozogni. Csak az engedelmes kutya alkalmas szolgálatra. A feladatkörök osztottsága miatt dönteni kell arról, hogy melyik munkára alkalmas az állat (őrző-védő, kereső, nyomos), és a képességeinek megfelelően irányítva kell képezni. Az őr-kutyák alapvető feladatköre, hogy az őrizendő objektumot – szabadon vagy kikötve – védjék. Ők a „körfűrészek”, akik addig harcolnak, akár az életük feláldozásával is, amíg a segítség megérkezik. A katonai szervezetünkben szolgálatot teljesítő ebek „hadi kutyának” nevezhetők, mivel a tudásuk jelentősen meghaladja az elvárt-megkövetelt szintet. Kutyavezetőink a várható valós követelményeknek megfelelő speciális kiképzést tartanak négy lábú bajtársainknak, mely során a honvédség régi kutyás hagyományait szem előtt tartva – az első és a második világháború alatt bevetett sebesült-kereső, -mentő, lőszerszállító, elfogó, őrző-védő, patkányirtó kutyák számára előírt feladatokat beépítve – elképzelt situációkat gyakorolnak velük. A „hadi kutyának” az összes lehetséges terepviszony között, tűzben és füstben, robbanások és lövések között, a felvezetőjével és az egység többi tagjával közösen kell dolgoznia. A kiképzési feladatokból a különböző bemutatókon az érdeklődő nagyközönségnek is igyekszünk ízelítőt adni.

A kiképző altiszt a kutyájával

A Vácott rendezett verseny részleteiről kérdeztem Vecsei Zsolt törzsőrmestert.

– *Mi motivált, hogy elindulj a megmérettetésen?*

– A napi gyakorlatok során a kutyám olyan fokú kezelhetőségről tett bizonyosságot, hogy felmerült bennem a gondolat: „kipróbáljuk” magunkat egy versenyen, ahol a többi szervezet is képviseli magát. A váci „Kiszelák kutyaiskolában” megtartott II. Országos Szolgálati és Őrző-védő Kutyák Versenyére esett a választásom. Az előzetes regisztrációból kiderült, hogy a 27 nevezés között szép számban vannak őrző-védő cégek kutyásai, de a rendőrség és büntetés-végrehajtás felvezetői is jelezték részvételüket. Az ORFK biztosította a bírókat és a segédeket, adott volt tehát minden egy jó versenyhez.

– *Milyen volt maga a verseny?*

– A verseny engedelmességi és őrző-védő gyakorlatokból állt. A rajtsorszámoknak megfelelően párokra lettünk osztva. A kutya bemutatása után a „ringbíró” adott engedélyt a gyakorlatok bemutatására, amelyeket előre megkomponált koreográfia alapján először pórázon, majd póráz nélkül kellett végrehajtani. Itt a lehetséges 100 pontból 84-et szereztem meg. Sajnos a póráz

használatért több pontot levontak, amiért csak magamat okolhatom.

– *Milyen konkrét feladatokat kellett megoldanotok?*

– Az őrző-védő feladatok egy „szabványos váratlan kitámadással” kezdődtek, melyet a kutyának felszólítás nélkül el kell hárítania. A feladat befejezésekor, a „bekísérés” közben a segéd szökést kísérel meg. A segéden teljes területen fogást biztosító ún. „ringkabát” vagy „francia bunda” volt. A kutyának egy nagyon látványos mozdulattal, a lapockák közé harapva sikerült elfognia, majd a küzdelem végén, a vezényszó elhangzása után ereszténie. Rövid értékelés után a következő feladatsor, a „zárkasztuáció” következett. Egy körülbelül 2x4 méteres rácsos helyiségben kellett elfogni a „latort”, aki egy PET-palackokból összeállított függöny mögött játszott a „kemény fiút”. A feladatot nehezítette, hogy mintegy 30 centiméteres magasságban összepréselt palackokat és irodai üvegtáblákat helyeztek el a helyszínen. Ezt a versenyszámot sokan nem szerették. A szokásos gyors értékelés után az általam a legkönnyebbnek vélt feladat, a „bátorságpróba” következett – legalábbis könnyűnek véltem, míg meg nem láttam a segéd felszerelését. Sima botok helyett úgynevezett „pompomos” botokkal volt felszerelve. A támadást a kutya szép, tiszta és mély mellkasharapással fogadta. Felszólítás: Álljon meg, ne mozogjon! Ereszd! Az eresztés pillanatában valami megzavarta a kutyát, és visszafogott alkarra. Ez öt mínuszpontba került. Mivel 88-at kaptam, plusz az engedelmességi-

Összehangolt feladatvégrehajtás

A versenyzőtársakkal a megmérettetés előtt

ből 84-et hoztam magammal, összesen 172 pontot sikerült elérnem. Ez összetettben a harmadik helyezést jelentette.

– *Kérlek, mutasd be a kutyádat, Wrábot!*

– Wráb 2008-ban született, és 2009-ben került a század kutyállományába. Kiképzését az első pillanattól kezdve én végeztem; fogékonynak bizonyult, kézjelekkel ki-

nél) kiugrás, illetve beugrás. Gyermekkel barátságosan, nyugodtan viselkedik, egyszóval ideális bemutatókutya. Persze, ne felejtjük el, hogy Wráb fő feladata nem a bemutatáson való részvétel, hanem az elfogás, melyet kiválóan hajt végre.

– *Gratulálunk a kiemelkedő teljesítményhez!*

*Némethy Tamás zászlós
(MH PBRT őr- és komendáns század)*

válóan irányítható. A természetes és mesterséges akadályokat kitűnően küzdi le, ezáltal erőssége a palánk- és lét-ramaszás. Emiatt bemutatóink során nagy hangsúlyt fektetünk az ugrószámokra, például mozgó járműből (20-25 km/h sebesség-

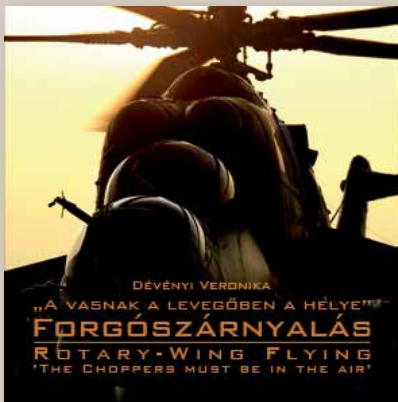
A Zrínyi Kiadó újdonsága

Dévényi Veronika Forgószárnyalás – „A vasnak a levegőben a helye”

Az ember először hőlégballonnal emelkedett sikeresen a levegőbe, 1783-ban. A ballonrepülés, majd a vitorlázórepülés korszaka után, 1903-tól kezdetét vette az ember géprepülése. A helikopterek színre lépésével új lehetőségek nyíltak. A függőleges fel- és leszállás képességének köszönhetően a futár- és összekötő feladatokat s a sebesültszállítást olyan helyeken is meg lehetett oldani, ahol nem volt kiépített repülőtér.

A katonai helikoptereink sok esetben az utolsó lehetőséget jelentik katasztrófa-helyzetek mentési munkálataiban, árvíznél, tűzoltásnál, ipari, közlekedési és természeti katasztrófaéknál. Fő feladataik egyike a bajba jutott légi járművek felkutatása és a túlélők mentése.

A nemzetközi békeműveletekben katonáink számíthatnak forgószárnyasainkra, mint ahogy ez történt a Magyar Műszaki Kontingens híd-helyreállítási munkái során a boszniai IFOR/SFOR-műveletekben is. A NATO-vezetésű afganisztáni műveletek során az ISAF-erők részeként helikoptereink légi tanácsadó csoporttal és légikiképzést támogató csoporttal is aktív résztvevői az afgán légierő képeségei kialakításának.

magyar/angol
214 oldal, több száz kép
ragasztókötött; 224x240 mm
500 Ft

HONVÉD ALTISZTI FOLYÓIRAT

Megjelenik évente hat alkalommal, minden páros hónapban

Kiadja a Honvéd Vezérkar
A kiadásért felel:
Dr. Orosz Zoltán altábornagy

Szerkesztőbizottság:

Elnök:
Kriston István főtörzsszázlós,
a Magyar Honvédség vezénylőszázlósza
Tagok:
Balog Sándor törzsszázlós
Berek Zsolt törzsszázlós
Bogya Sándor törzsszázlós
Dr. Murinkó Attila mk. alezredes
Négyesi Tibor főtörzsszázlós
Papp András törzsszázlós
Tigyi István törzsszázlós

A folyóirat kiadásában és terjesztésében közreműködik a
HM Zrínyi Térképészeti és Kommunikációs
Szolgáltató Közhasznú Nonprofit Korlátolt
Felelősségű Társaság

Felelős vezető:
Dr. Bozsonyi Károly ügyvezető
Mb. szerkesztőségvezető:
Dr. Isaszegi János ny. mk. vezérőrnagy
Felelős szerkesztő: Kiss Zoltán
Korrektor: Eszes Boldizsár
Tördelőszerkesztő: Dancs Katalin
Arculatterv: Szabó Bettina
Címlapterv, poszter: Dani Márton
Címlapfotók: Asztalos Sándor
főtörzsszázlós, Berek Zsolt törzsszázlós
Poszterfotók: Szabó Lajos zászlós

Szerkesztőségi titkár: Solti Gabriella
A szerkesztőség címe:
1087 Budapest, Kerepesi út 29/B
Telefon: 272-02, 459-5355,
fax: 459-5354
e-mail cím: altiszt@hm.gov.hu
kisszoltan@armedia.hu

A nyomtatás a kft. saját nyomdájában készült.

Ár nélküli, belső terjesztésű kiadvány

HU ISSN 1586-2917

A folyóirat teljes terjedelmében olvasható a www.honvedelem.hu portál digitális könyvtárában és a www.parbeszed.hm.gov.hu portálon

A Honvéd Altiszti Folyóirat tagja az Európai Katonai Sajtószövetségnek (EMPA)

A lapban megjelenő közlemények tartalma nem feltétlenül esik egybe a Honvéd Vezérkar adott kérdésben kialakított álláspontjával. Ettől függetlenül hely adunk a témában megjelenő más szakmai nézőpontoknak is, amennyiben azok a megoldás irányába hatnak.

A MAGAS SZINTŰ SZAKMAI TUDÁS ELISMERÉST VÁLT KI

Beszélgetés az „Év Katonájával”, Kádárné Hegedűs Veronika zászlóossal

Ha Kádárné Hegedűs Veronika zászlóst, az MH Légi Vezetési és Irányítási Központ (MH LVIK) Személyügyi Osztály humán beosztott altisztjét szeretnénk jellemezni, mindenekelőtt megbízhatóságát, kötelességtudatát és önálló feladat-végrehajtási készségét kell említenünk, de nem kevésbé pozitív tulajdonsága határozott, megnyerő fellépése, magabiztossága, a kitzűzött cél iránti elkötelezettsége, pontossága. Elméleti tudásához sokéves, humán területen szerzett gyakorlati ismeret párosul, ezáltal súlya, tekintélye van a szakmájában. Beosztásának ellátása során az eredményességre törekszik, fegyelmezett, lelkiismeretes, önmagával szemben is követelménytámasztó. Kollektívaépítő személyiség, melynek következtében az MH Légi Vezetési és Irányítási Központ személyi állományának megbecsült tagja. Kommunikációs készsége kimagasló szinten biztosítja a feladatkörében elvárt követelmények teljesítését. Segítőkézsége és problémamegoldó képessége magas szintű.

Kádárné Hegedűs Veronika zászlós szakmai tevékenységét előjárói számos elismeréssel jutalmazták. Kítüntetései: Szolgálati Érdemjel Bronz fokozat (2005.05.21.), Tiszthelyettesi Szolgálati Jel 20 év szolgálati

idő után (2005.10.23.), Szolgálati Érdemjel Ezüst fokozat (2009.01.20.), miniszteri emléktárgy – Zsolnay váza (Magyar Kultúra Napja, 2012.01.22.), Szolgálati Érdemjel Arany fokozat (2012.10.23.). És nem utolsósorban ez évben az „Év Katonája” cím birtokosa lett (2013.05.21).

– *Kérlek, mesélj magadról, az indulásodról.*

– Veszprémben születtem, jelenleg is itt élek. Gyermekkoromban pár évig ugyan Tótvázsonyban laktunk, az általános iskolát is ott kezdtem meg, de aztán végleg Veszprémben telepedett le a családnk. Az általánosban még nyelvtanárnak készültem, imádtam az orosz nyelvet. Aztán mire középiskolába kerültem, már nem volt annyira „divatos” az orosz, így a választható angol és fakultációs matematika szakon kezdtem meg középiskolai tanulmányaimat az országosan is neves Lovassy gimnáziumban. Később aztán mindenáron rendőr akartam lenni. Tetszett az egyenruha, érdekesnek tűnt a szakma, annak ellenére, hogy akkor még elvéve szolgált nő a rendőrség kötelékében. Több alkalommal vettem részt Csupakon pályára irányító táborban, ahol a többi diákkal együtt a rendőrség, a katonaság és a tűzoltóság munkájába nyerhettünk betekintést.

– *Az indíttatás tehát adott volt, de miért a honvédséggel kerültél kapcsolatba?*

– A véletlennek köszönhető, hogy a honvédségnél kötöttem ki. Egy alkalommal a város sétálóutcáján összefutottam egykori évfolyamtársammal, aki elmesélte, hogy a katonaságnál dolgozik polgári alkalmazottként. Biztatott, hogy próbáljam meg, hátha felvesznek engem is, ha rendőr nem, katona még tán lehetek. Nem sokat gondolkodtam, másnap már jelentkeztem is a megadott helyen. Így lettem 28 évvel ezelőtt a veszprémi „sziklában” polgári alkalmazott rajzoló – egy nagy plexi táblán visszafelé kellett írni a számokat, persze a fülhall-

gaton keresztül kapott kódszámok alapján, a megfelelő koordináta-rendszerben. Így követtük a repülőgépeket a légtérben. Ez is egyfajta szakma volt, ezt is lehetett tökélyre fejleszteni; gyakorlás kérdése volt, ki mennyi repülőgépet tudott a számkoordináták alapján egyszerre figyelemmel kíséreni. Aztán mikor 1999-ben beléptünk a NATO-ba, mi is „katonásítva” lettünk. Persze én ezt egy cseppet sem bántam. Azóta is büszkén viselem az egyenruhát, nem csak a munkahelyen, hiszen jelenlegi beosztásomból adódóan civil rendezvényeken is gyakran ebben jelenek meg.

– *Hadművelési munkaterületről humán vonalra kerültél. Ez komoly váltásnak számít.*

– 2002-ben hívtak az MH Légi-erő Parancsnokságról, hogy lenne-e kedvem elvállalni a humán beosztást. Ugyan ez a szakterület kissé messze esett a korábbi munkámtól, ám nem véletlen, hogy rám találtak, hiszen már korábban is közreműködtem kulturális rendezvények szervezésében és lebonyolításában. Választás előtt álltam, ami nem volt könnyű, hiszen egy olyan területet kellett elhagynom, amelyet nagyon szerettem, a kollégákat szintűgy, szinte egy nagy családként éltük mindennapi életünket. Ráadásul a 14 éve megszokott szolgálatos rendszerből kellett áttérnem a napi 8 órás munkarendre. De így utólag azt mondhatom, hogy nagyon jó döntést hoztam. Mai fejjel úgy fogom fel: nekem onnan el kellett jönnöm, hogy egy kis kitérővel ugyanoda visszakerüljek, és aztán valamilyen formában segíthessek egykori munkatársaimnak. Köszönet ezért azoknak, akik akkor biztattak és támogattak, sőt rugdostak előre, s hittek benne, hogy az én utam ez. Immár 11 esztendeje dolgozom a humán szakterületen. Amikor 2007-ben megszűnt a Légi-erő Parancsnokság, felajánlottak több beosztást is Veszprémben, ám én mindenképpen az akkori személyügyi kollégákkal szerettem

volna maradni, hiszen nagyon jó közösséget alkottunk. Ugye bár ha az ember örömmel megy be dolgozni, mert jó emberek veszik körül, akkor a munkában is szárnyal. Így az elsők között kerültem át az MH Összhaderőnemi Parancsnokságra, ahol a rekreáció volt a szakterületem, valamint az üdülőkből folyó továbbképzési rendezvények koordinálása tartozott hozzám, illetve a csopaki és badacsonyládbi KORK-ok szakmai felügyelete. Fontos területe volt még a munkámnak a missziósok regeneráló pihentetése.

– *A székesfehérvári kitérő után hogyan kerültél újra Veszprémbe?*

– 2010 decemberében újabb kihívás elé állított az élet. Bármennyire is jól éreztem magam a fehérvári közösségben, azért a szívem csak hazahúzott az „enyém” közé. Miután kiderült, hogy egy teljesen új katonai szervezet áll föl Veszprémbe, elsők között jelentkeztem a csapatba. Mivel többszörös volt a jelentkezés, bizonytalan volt, hogy sikerül-e a váltás. Ráadásul kicsit vacilláltam a menést-maradást illetően, így egy ideig sodródtam az árral, lesz, ami lesz alapon. Aztán kiválasztottak. Elérkezett 2011. április 1-je, egy újabb időszak kezdete. Sosem felejttem el a költözés napját: a fehérvári kollégáktól sírva búcsúztunk, még zsebkendőt is lengettek utánunk. Alig 40 perc múlva begördültünk a veszprémi sziklához, ahol a régi munkatársak vártak bennünket. Mikor egyszerre kiáltották, hogy „Isten hozott benneteket itthon”, ismét potyogtak a könnyeink. Leírhatatlan érzelmehullám tört ránk aznap többször is. Mindenkinek ilyen búcsút és új helyre való érkezést kívánok! Így kezdődött a jelenlegi beosztásomban egy újabb, szakmai kihívásokkal teli korszak.

– *Mondj néhány gondolatot a magánéletről. Ugyanolyan „szoros” a privát életed is, mint a katonai-szakmai?*

– Magánemberként is elkötelezett híve vagyok a kulturális értékek megőrzésének. Harminckét éve Pro Meritis-díjas énekes vagyok Veszprém Város Vegyeskarának. B kategóriás hivatásos előadó-művészi engedéllyel rendelkezem; az éneklés mellett kulturális és sport-

rendezvényeket, családi napokat szervezek, műsorokat vezetek, társaimmal közösen játszóházat működtetünk. Nevemhez fűződik az Iciri Piciri Együttes megalapítása is, melynek repertoárján főként gyermekdalok szerepelnek. Hat évvel ezelőtt megalakítottam a Military Girls énekegyüttest, tagja vagyok a Vivát Ének- és Táncegyüttesnek, melynek kebelében az operettnek hódolok. A Magyarok Világtalálkozóján a Veszprém Városi Cigányzenekarral is énekeltem. A magyar kultúra és a katonai hagyományok ápolása mellett pedig talán az egyik leglelkesebb szurkolója vagyok a magyar futballválogatottnak, de ez érthető is, hiszen kisebbik gyermekem, Kádár Tamás immár többszörös magyar válogatott, a diósgyőri klub jelenlegi csapatkapitánya. Huszonöt éves Veronika lányom a magyar gasztronómiában jeleskedik, tortacsodáival sorra nyeri a versenyeket, külön rovata van egy torta-díszítéssel foglalkozó magazinban. Az ő sikereiben a kollégáimnak is része van, hiszen egy-egy verseny előtt, az új ízek kitalálásakor munkatársaim szívesen tesztelik a sütit, és szavaznak arról, melyik legyen a versenymunka.

– *Zárszóként mit tanácsolsz a fiatal altiszteknek?*

– Fontos, hogy a saját szakterületünkön jól képzettek és tájékozottak legyünk. Ha az állományt érintő kérdéskörökben naprakészek vagyunk, az már magabiztossá tesz bennünket. A magas szintű szakmai tudás pedig mindenből elismerést vált ki. Rosszabb esetben irigységet, de erre is van mentség: „Ha sok az irigyed, akkor valamit nagyon jól csinálsz, és mások valamit nagyon rosszul”. Szakmai vitákban is legyünk bátrak és őszinték. Bátran mutassuk meg a tudásunkat, és őszintén, szégyenkezés nélkül valljuk be, ha valamit nem tudunk. A nyílt kommunikáció a hitelességünket növeli. És ne felejtjük el azt se, hogy a siker és kudarc jó testvérek. Egyszer ezt olvastam valahol: „A siker voltaképpen a kudarcaink pozitív irányú felfogása, a kudarcokból gyűjtött tapasztalatok kiteljesedése, felhasználása.”

Szabó Ottó zászlós

A Zrínyi Kiadó könyvajánlata altiszteknek

Kis magyar hadtörténet

Egy könyv, amely olvasmányos formában, ugyanakkor a tudományos követelményekből nem engedve mutatja be Magyarország hadtörténetét. Egy hadikrónika, amely megismerteti az olvasóval a magyar történelem katonai aspektusának legfontosabb tényeit és összefüggéseit, az ország beilleszkedését a nyugati kultúrkörbe, s a magyar hadügynek az európai hadügy fő folyamataival harmonizáló, illetve attól eltérő vonásait. Egy gazdagon illusztrált album, több mint százhusz látványos és különleges képpel és több mint harminc részletes hadjárat térképpel.

Keménytáblás
272 oldal
5000 Ft

Zrínyi Kiadó –
HM Zrínyi Nonprofit Kft.
Cím: 1087 Budapest,
Kerepesi út 29/B
Győr Edina,
tel. 06 1 459 5373;
06 30 578 1048
e-mail: gyoredina@armedina.hu
Könyveinket megtekintheti
a www.honvedelem.hu/
kiadvanyok oldalon.

75 ÉVES A MAGYAR LÉGIERŐ

Az 1942. évi Repülő Alap bélyegsorozat képei

Az 1940-től 1944-ig terjedő időszakban a Magyar Királyi Posta évente kiadott egy-egy olyan bélyegsorozatot, melynek a repülés a témája. A 75 éves magyar légierő emlékére ezekből kívánom bemutatni az 1942. évi Repülő Alap című bélyegsorozatot (a bélyegek nagy méretben a hátsó borítón láthatók).

A kormányzó 70. születésnapjára (1938. június 18.) a Minisztertanács határozatot hozott a „Horthy Miklós Nemzeti Repülő Alap” (HMNRA) létesítéséről, amely nemzeti gyűjtésből évi 200 új pilóta hazai folyamatos kiképzését tette lehetővé.

A Magyar Királyi Posta a II. világháború alatt a „Horthy Miklós Nemzeti Repülő Alap” támogatására 100 százalékos felárral 4 címlétekből álló bélyegsorozatot adott ki. Forgalomba bocsátották 1942. március 15-ével, 1942. december 31-ig terjedő idővel.

Ejtőernyős

A magyar légierőnél az 1930-as évek végén négyféle ejtőernyő volt rendszerben, olasz, kétfajta német és angol. A küszöbön álló háború ezek utánpótlását jelentősen megnehezítette, ezért a honvédség részére Hehs Ákos mérnök százados hazai gyártású ejtőernyőt tervezett.

Zöld színű 8+8 filléres értékű bélyeg, címe: Ejtőernyős. A bélyegen felfelé (égre) tekintő ejtőernyős katona látható, felette repülőgép a Repülő Alap jelvényével.

Az új H-39. M. kettős gyakorló ejtőernyő nagyjából hazai alapanyagok felhasználásával készült. Az ejtőernyőt a sikeres ugrások után az ejtőernyős-zászlóaljnál rendszeresítették.

A magyar királyi honvédségnél 1938-ban alakult meg az első ejtőernyős kísérleti keret (Szombathely) vitéz Bertalan Árpád őrnagy parancsnoksága alatt. Később, 1939-ben a csoport Pápán települt. A csoporthoz csak önként jelentkezőket vettek fel, gondos válogatás után. A kísérleti keret létszáma 27 fő volt, a csoport kiképzése 15, már előregetett külföldi ejtőernyővel indult.

A magyar gyártmányú ejtőernyő megjelenése nagy előrelépést jelentett. Az ejtőernyősök kiképzettsége a többi honvéd alakulatét messze felülmúlta. Az ejtőernyősök jó minőségű speciális ruházatot, felszerelést kaptak. Speciálisan számukra fejlesztették ki a 39/A. M. Király géppisztolyt, mely oldalra hajtható tussal rendelkezett. A rajok fegyverzetéhez golyószóró is tartozott, a századot pedig könnyű gránátvetővel is ellátták. A nehezebb fegyverzet és felszerelés (golyószóró, nehézpuska, aknavető, összecukható kerékpár stb.) ledobására egy konténert terveztek. Ezeknek a konténereknek a földre juttatásához szintén magyar ejtőernyőt alkalmaztak. Az éles bevetés során géppisztolyt (pisztolyt), kézigránátot és tört vittek magukkal. Kezdetben századonként egy raj részesült robbantási és egyéb speciális kiképzésben, később az ejtőernyős századon belül egy szakasz kapott műszaki kiképzést. Az első magyar katonai ejtőernyős alakulat az 1939. október 1-jén megalakult magyar királyi honvéd 1. ejtőernyős század volt.

Női és férfi pilóta

1939-től a személyi állomány éves csökkenésének pótlására (amely kb. 200 főt tett ki) a „Horthy Miklós Nemzeti Repülő Alap” a Magyar Királyi Honvéd Légierővel együttműködve megkezdte kiké-

Vörös színű 30+30 filléres értékű bélyeg. Címe: Női és férfi pilóta.

A bélyegen balról repülőgép légcsavarral, alatta az előtérben egy nő- és egy férfi pilóta, az utóbbi bal karjával irányt mutat, felettük jobbra repülő turulmadár, fején a magyar királyi koronával.

ző tevékenységét. A haderőn kívüli repülőtoborzás és -kiképzés az ifjúság tömegeinek megnyerésével kezdődött. Ezrével alakultak a középiskolákban és az ipari tanulók körében aerokörök. Tizenhat éves kortól már lehetett jelentkezni ingyenes vitorlázórepülő-kiképzésre (haderőn kívüli előképzésre) és ejtőernyős – levante – előképzésre.

Az „I” vagy „I – remélhető” eredmény jogosított a kiképzésre. Ez volt a repülőalkalmasság első szűrőfokozata. A kiképzés költségeit a Magyar Aero Szövetség repülőegyesületei vállalták magukra, valamint a „Horthy Miklós Nemzeti Repülő Alap” központi keretéből állták. A motoros kiképzés előfeltételeként legalább a B vizsgafokozatot, a vitorlázó repülőgép kormányzásának teljes elsajátítását irányozták elő. Az idő azonban sürgetett, ezért 1939-től már 200 főt toboroztak és képeztek ki az iskolák befejezéséhez, júniusi tanfolyamkezdettel. A felvételi itt már a Repülő Orvosi Vizsgáló Intézet (ROVI) és a légierő megfelelő minősítése alapján történt, és a növendékek kötelezték magukat öt év továbbszolgálatra repülőtishti, repülő tartalékos tiszti, illetve legénységi repülő kiképzésük után. A kiképzés hatékonyságának növeléséhez a HMNRA 1939 tavaszára 30 db, majd újabb 75 db Bücker Bü-131 Jungmann kétülékes, kétszárnyú iskola-repülőgépet vásárolt Németországtól.

Évente 200 fő kiképzése jó becslésnek mutatkozott, 1941–1942-től

a légielő személyi állományát a HMNRA folyamatosan biztosította.

Csaba királyfi

Kék színű 12+12 filléres értékű bélyeg.

Címe : Csaba királyfi.

A bélyegen 5 vitorlázó repülőgép látható, felette a hadak útján Csaba királyfi két lovassal .

A Csaba-monda a hun mondakört alkotó egyik jelentős magyar vonatkozású monda. Csaba királyfi a magyar krónikások szerint apja, Atilla halála után kitört testvérharcban csatát veszített, s azután Bizánca menekült, majd onnan Szkíthiába ment vissza rokonaihoz. Seregének Magyarország területén maradt tagjai a Csigle-mezőn várták visszatérését. A monda szerint ezek a székelyek ősei. Különösen a székelyek között maradt fenn, hogy Csaba királyfi a Hadak útján (Tejút) vissza fog térni seregével, ha népét veszedelem fenyegeti.

Nyilazó ősmagyar

A magyar légielőben 1943-tól Pápán kezdték meg a vitorlázó repülőgépes alakulat szervezését és a vitorlázórepülőgép-vezető kiképzést (az alakulat szervezésére/felállítására nem került sor). Ezeket az olcsó,

Barna színű 20+20 filléres értékű bélyeg. Címe : Nyilazó ősmagyar.

A bélyegen vitorlázó repülőgép, mögötte nyilazó ősmagyar.

egyszerű szerkezetű repülőgépet elsősorban éjszakai feladatokra, meglepetésszerű deszantakciókra és körülzárt csapattestek ellátására szánták. Ezért különös gonddal folyt a pilóták felkészítése a várható harc feladatokra.

Surányi Barnabás zászlós

Poszterkommentár

A SZURMAY-DANDÁR

A főváros legnagyobb katonai szervezete, az MH vitéz Szurmay Sándor Budapest Helyőrség Dandár 2012. július 1-jén vette fel vitéz uzsoki báró Szurmay Sándor vezérezredes nevét, aki korának legnagyobb katonai vezetője volt. A szervezet a Honvédelmi Minisztérium, a katonai felső vezetés és az utaltságában lévő honvédelmi szervezetek részére biztosítja a híradó, informatikai és elektronikus információvédelmi szolgáltatásokat és azok technikai feltételeit. Az állami, nemzeti, katonai ünnepek protokolláris kiszolgálása, a magyar katonai és zenei hagyományok ápolása mindennapos feladatai közé tartozik. A Magyarország államiságát, függetlenségét megtestesítő Szent Korona őrzése, valamint a Köztársasági Elnöki Hivatal (Sándor-palota) protokolláris őrzése felelősségteljes és kiemelt tevékenysége. A HM központi rendezvényeinek, a HM és az MH felsővezetői fogadásainak protokolláris kiszolgálása éppen úgy feladata, mint a nemzetközi utazásszervezési feladatok végzése. Speciális ágazatához tartozik a pihenés és a kapcsolódás megteremtése, vagyis a rekreáció tervezése, szervezése és biztosítása. Az alakulat nagy hangsúlyt helyez a kulturális és a nemzeti értékek megőrzésére, valamint a katonai hagyományok ápolására, mindezt a lakosság is láthatja bemutatók, fesztiválok, koncertek, térzenék alkalmával. A katonai rendszet állományát speciális képzettséggel rendelkező egyenruhások alkotják, akik feladatkörükből adódóan helyőrségi és országos szintű katonai rendszeti szakfeladatot hajtanak végre. Összpontosítást, figyelmet és szakszerűséget követel a kiemelt személyek védelme, a konvojok kísérése, valamint a HM-, illetve a kijelölt helyőrségi objektumok őrzés-védelme, illetve a gépjármű-balesetek helyszínelése. A dandár megalakulása óta

magas színvonalon végzi a különböző rendezvények, konferenciák, értekezletek, gyakorlatok, sportbajnokságok szervezését. Részt vesz katasztrófaelhárítási feladatok végrehajtásában, az önkéntes tartalékos állomány kiképzésében. Csatlakozott a „KatonaSuli”-programhoz, együttműködési megállapodást kötött számos intézménnyel, társadalmi és civil szervezettel. A dandár a hagyományteremtésben is élen jár, hiszen 2012. május 18-án budapesti alakulatok részvételével megrendezte a Helyőrségi Tavasz Szemlét a Hősök terén, ami 2013-ban nemzetközi díszelgő bemutatóval bővült. A dandár két katonazenekarral is büszkélkedik. A zenekarok hazai és külföldi fellépésükön számtalanszor bizonyították tehetségüket, ezért az sem véletlen, hogy a zenei életben elismertséget vívtak ki maguknak. A Magyar Honvédségen belül egyedülálló módon a dandár tíz budapesti helyszínen, köztük a Sándor-palotában, illetve három vidéki objektumban étkeztetési feladatokat lát el. A szakácsaink között vannak, akik a gasztronómia magas fokú művelői, olimpiai és világversenyek résztvevői, illetve mesterfokozat tulajdonosai. A katonák és a civil lakosság kulturális, művelődési és művészeti kiszolgálását valósítja meg a dandár a Honvéd Kulturális Központ és a Stefánia Palota működtetésével és kulturális rendezvényeivel.

Az összetett feladatrendszer az alakulat minden egyes katonájának és közalkalmazottjának kihívást és egyben komoly feladatot jelent. Számomra megtisztelő, hogy a dandár vezénylőzászlósaként, a vezetést támogatva, egy kapocs lehetek a parancsnok és az altiszti, valamint a legénységi állomány között. Büszke vagyok arra, hogy egy ilyen nagy múltú és patinás alakulatnál szolgálhatok, amely élen jár a tradíciók és nemzeti értékek ápolása, a fiatal katonák, katona-palánták kinevelése, felkészítése terén.

Asztalos Sándor főtörzsászlós

MH vitéz Szurmay Budapest Helyőrség

Armay Sándor Vörtség Dandár

„REJTETT PORTYA 2013”

A Magyar Honvédség költségvetése, mint tudjuk, igencsak szerény, a kiképzéseket viszont végre kell hajtani. Az MH 5. Bocskai István Lövészdandár Zászlóaljharccsoport-2 gyakorlata jó példa a költséghatékonyságra. A 24. Bornemissza Gergely Felderítő Zászlóalj „Rejtett Portya 2013” gyakorlata, ezen belül a magyar–francia cserekiképzés is erre a kiképzési rendezvényre települt rá – tehát működött a „képben kép” rendszer. A 24. BGFZ közreműködése a gyakorlatsorozaton: a ZHCS-2 felderítő modulszakasza a 39. Lövészászlóaljjal hajtotta végre feladatait. A felderítő-zászlóalj csapat- és mélységi felderítői szakharcászati foglalkozásokat, majd a franciákkal közösen szakharcászati zárógyakorlatot tartottak. A SUAV (kis hatósugarú pilóta nélküli légi jármű)-kezelők a 3. Lövészászlóalj magyar–szerb kiképzésén vettek részt Újdörögden, bár az időjárás nem fogadta kegyeibe a pilóta nélküli repülőgépet. A Magyar Honvédség Altiszti Akadémiával közösen tervezett és folyamatban lévő „Felderítő altiszti tanfolyam” állománycsoportjai is itt hajtották végre gyakorlati feladataikat.

A „Rejtett Portya 2013” első hetében a csapat- és mélységi felderítők is az alaprendeltetésből adódó teendőiket gyakorolták, valamint ismeretfelújító túlélési foglalkozásokon vettek részt. A csapatfelderítők BTR–80 harcjárművel hajtották végre feladataikat. Sok tapasztalatot szereztek a harcjárművezetők. Kellott is a jártasság és magabiztosság, mivel a következő hét feladata volt, hogy a franciákkal közösen a 22. számú hadiúton, harcszerűen átjussanak Újmajorból Újdörögd gyakorlótérre (mintegy 140 km oda-vissza, dombos-hegyes terepen). Gyakoroltak harcjárműves „alakít”, menetvonal- és területfelderítést, rejtett figyelőt üzemeltettek, lesállást és rajtaütést hajtottak végre. A mélységi felderítők is jártak Újdörögden, bár ők gyalogosan. Feladatuk volt a „gyalogos programban” részt vevők figyelése, jelentések megtétele. Végrehajtottak helikopteres lövé-

szetet és felkészültek a hegyi lögyakorlatra.

Magyar–francia közös kiképzés

A franciák május 5-én érkeztek meg Újmajor táborba. Másnap, hétfőn reggel lezajlottak a szokásos protokoll teendők: sorakozó, köszöntés, technikai bemutató. Mivel mind a 12 fő ejtőernyős alakulattól érkezett – 1. Hegyivadász Ejtőernyős Ezred és a 3. Ejtőernyős Tengerészgyalogos Ezred –, az MH 86. Szolnok Helikopter Bázis oktatói földi felkészítést vezettek le részükre, illetve megtörtént az ejtőernyő-hajtogatás. Még aznap este ki lett hirdetve a harcparancs részükre, mely tartalmazta az ejtőernyővel történő kijuttatás utáni alkalmazás 72 óráját, felkészülve figyelő létesítésére, rajtaütés, fogolyejtés végrehajtására. Három mélységi felderítő csoport kezdte meg kedden reggel a felszerelést a berakóközletben, melyből két csoport vegyes összetételű volt, három-három magyar, illetve francia katonával hat fős teameket alkotva. A vegyes csoportok az ugrásokat is közösen hajtották végre, az ejtőernyők „rejtése” és a menetre történő felkészülés után pedig megindultak a működési közlet felé. A közös kiképzést végrehajtó francia katonák mind magas képzettségűek az ejtőernyőzésben; meg voltak elégedve a Magyar Honvédségben rendszeresített (RS 4/4 LA) eszközzel, amivel az ugrást végrehajtották, mivel sokkal irányíthatóbb és „puhább” földetérést biztosít, mint a Franciaországban rendszeresített körkupolás ernyő. Ennél a pontnál a franciák kettéváltak, a továbbiakban 6 fő a csapatfelderítőkkal (BTR–80-asokkal), 6 fő a mélységi felderítőkkal hajtották végre feladatát.

A mélységi felderítők

Viszonylag rövid menet után a csoportok megérkeztek működési közleteikbe, ahol alkalmas bázisokat, majd megfelelő figyelőhelyeket indultak el felderíteni. Hamarosan minden csoport jelentette a kiküldő szerv felé a készenlét elérését, a

figyelés bevezetését. A francia kollégákkal közben tapasztalatcserét folytattunk a kisalegység-harcászat különböző módszereiről.

Még aznap este kiegészítő harcparancs érkezett, melyben a csoportoknak egy ügynökkel való találkozást kellett végrehajtaniuk. Az ügynök a francia félnek adta meg az információt, majd nekik kellett azt továbbadni a magyar csoportparancsnokoknak úgy, hogy az a legkisebb információvesztéssel kerüljön tovább az előljáró felé. Miután a feladatot sikeresen végrehajtották, egy vasútállomás megadott időn belül történő felderítésére és figyelésére érkezett kiegészítő harcparancs. A csoportok ismét útra keltek a sötétségben, megközelítették az új működési közletet, és ott elvégezték a rájuk kiszabott feladatot. Ezt követően a magyar csoportparancsnokok a tájolókat és térképeket átadták francia kollégáiknak, majd megkérték őket, hogy vezessék el a csoportokat egy gyülekezési közletbe, ahol a három mélységi csoportnak egyesülnie kellett egy tervezett rajtaütés végrehajtása érdekében. Rövid időn belül mindhárom csoport sikeresen elérte a megadott pontot, ahol aznap ismét új kiegészítő harcparancs érkezett, nem sok pihenést hagyva a katonáknak. A feladat: adott pontokon figyelés és járőrözés végrehajtása. A kiegészítő parancsban szerepelt a másnapi rajtaütés pontos célja is. Hajnalban a szakaszerejű francia–magyar mélységi felderítő-alegység elérte a célobjektumot (egy rádióátjátszó-állomást), sikeresen felderítette azt, majd a feladatok pontosítása után éles hegyi lövészetet hajtott végre hangtompítóval felszerelt gépkarabélyokkal. Miután az alegység a löfeladatot sikeresen teljesítette, azonnal csoportokra vált szét. A csoportok menetet hajtottak végre az átszivárgási pontig, ahol kiemelték őket, majd megkezdtek a felkészülést a pár órával később végrehajtandó helikopteres lövészetre.

Az elmondások alapján mind a magyar, mind a francia fél élvezte a közös képzésen együtt töltött néhány napot; a katonák magyar, illetve francia szavakat, kifejezéseket tanultak egymástól, valamint

Feladattisztázás

Ejtőernyősök készenlétben

megosztották másik nemzetbeli bajtársaikkal harcászati és egyéb tapasztalataikat. A francia katonák is több külszolgálaton vettek részt az elmúlt időszakban, főleg az afrikai földrészen, ezért érdeklődéssel hallgatták iraki, afganisztáni vagy a balkáni térségben szerzett tapasztalatainkat. A kiképzés végén, a hivatalos programzárás után (emléklapok, tárgyi emlékek átadása) logóval ellátott pólókat cserélgetve, baráti hangulatban, késő estig tartó beszélgetés keretében búcsúzott el egymástól a két fél.

A csapatfelderítők

A csapatfelderítők számára a feladatvégrehajtás első napja volt a legkritikusabb. A szakasz gyülekezési körletben tartózkodott, majd parancsra megerősítették hat francia katonával. Ezután megkezdte a kijelölt útvonal (22. számú hadiút Újmajor–Újdörögdi gyakorlótér között) felderítését. A távolság kb. 70 km volt. Bár a harcjárművezetők egy kivételével tapasztalatlanok voltak, semmilyen műszaki meghibásodásuk, veszteségük nem volt az út során. A gyakorlat végére mindegyik fiatal vezető elsajátította a BTR vezetését jártasság szinten. A felderítés során a civil területek miatt nem alkalmazhatták a „V” alakzatot, így voltaképp egy éljáróként működtek, oszlop alakzatot használva. A terepkutató harcjárművet terepszakaszonként cserélték, így mindenkinek jutott a munkából. A terepkutató harcjármű tevékenysége, az alájátszásnak megfelelően, változó volt. Az újdörögdi gyakorlótér körzetében megkezdtek a gyülekezési körletre alkalmas hely felderítését. Hosszas felderítés után

megtalálták azt a helyszínt, ami megfelelt az elvárt kritériumoknak: álcázás az ellenség légi felderítése ellen, gyors elhagyás, több menekülési útvonal és összekötés az előljáróval, illetve a rejtett figyelőkkel. A gyülekezési körlet kiépítése közben felvették a kapcsolatot az előljáróval, valamint két felderítő járórt szerveztek: egy franciát és egy magyart. A feladatuk az volt, hogy közelítsék meg az ellenséges táborát és hevenyészett rejtett figyelőt üzemeltessenek 07:00-ig, majd térjenek vissza. A franciákat egy csoportba osztották be, így nagyobb hatékonysággal tudtak együtt dolgozni. A francia csoport felderítette az OPFOR táborát, azt 150 méterre megközelítette, ott rejtett figyelőt állított fel, és kb. 22:00-tól 07:00-ig a meghatározottak szerint jelentett. Nem fedték fel őket. Másnap visszatért az önálló felderítő járőr a hadiúton, és gyülekezési körletet foglalt a kiegészítő harcparancs vételéig, a hegyi lövészet megkezdéséig. A csapatfelderítők lövészetének célja a mögöttes területen tevékenykedő ellenséges diverziós csoport felszámolása volt. Messziről már nem lehetett megkülönböztetni ki a magyar és ki a francia. Egy csoportként mozogtak felfelé a hegyen, azonnal reagálva a felbukkanó célokra, másodpercek alatt leküzdve azokat. A lövészetet megtekintette a francia katonai attasé helyettese is, majd a visszaszivárgás megkezdéséig beszélgetett honfitársaival.

Összegezés

Összegezve elmondható, hogy a franciák eredeti beosztásukból adódóan nem dolgoznak harcjárművekkel, kivéve misszióban, ahol

FP-beosztásokat (Force Protection – erők védelme) is betöltenek. Bemutattuk nekik a BTR-80 harcjárművet, begyakoroltattuk a biztonságos harcjárműre-harcjárműről szállásokat. Fizikailag felettünk állnak, köszönhetően a napi 2-3 órás sportfoglalkozásaiknak. Felszerelés terén is sokkal jobban el vannak látva, mint mi. Saját fegyverüket, a FAMAS-t nem hozták magukkal a gyakorlatra, de mivel majdnem mindegyikük szolgált már valamilyen afrikai misszióban, tökéletesen ismerték az AK-63D kezelését és karbantartását. A PKM is ismerős volt számukra, az SZVD-vel azonban még nem találkoztak, ezt érdeklődve vizsgálták. Mindegyikük rendelkezik binokuláris éjjellátóval, melynek nagyobb a látótávolsága, mint a mi AN/PVS 14-esünknek. Nem a nagymálhazsákjukat hozták magukkal, mivel azzal nem engedték volna fel őket a repülőgépre, így egy kisebb hátizsákot használtak, amely így is nagyobb tárolókapacitással rendelkezett, mint a magyar ejtőernyős málhazsák. Alapelv náluk, hogy a rajt/csoportot sosem bontják meg, mindig együtt tartják őket. Vagy együtt mennek gyakorlatra, misszióba, vagy sehogy. Szabadidejükben is közösen járnak szórakozni. Morális állapotuk kimagasló. Itt-tartózkodásuk ideje alatt mind a csapatfelderítők, mind a mélységiek kiváló kapcsolatot alakítottak ki a franciákkal. A hangulat végig bajtársias volt. Ők megismerték a mi harcéljárásainkat, mi pedig az övéiket, melyekben nincsenek nagy különbségek.

Pálóczi Zoltán főhadnagy –
Kulin Krisztián zászlós
Fotó: dr. Lippai Péter ezredes

AKIK A SZENT KORONA MEGÓVÁSÁRA ÉS ŐRZÉSÉRE ESKÜDTEK

1848 decemberében nagy létszámú osztrák sereg tartott Buda felé, ezért a felelős magyar kormány úgy döntött, hogy a székhelyét áthelyezi Debrecenbe, és a Szent Koronát kimenekíti a fővárosból. Igen ám, de a legbecsesebb nemzeti ereklyénket a budai várban őrizték, tél volt, a Duna zajlott, így a vízi átkelés nem kerülhetett szóba, az épülő Lánchíd egyik oldalán pedig jókora üreg tárongott.

De mit is lehetett ilyen esetben tenni? Bódis Sámuel képviselő – akit Kossuth Lajos rendeletben jelölt ki a menekítésre – a probléma láttán a feleségét azonnal a rendelet megalkotójához küldte, hogy valamit tegyenek a híd járhatóvá tétele ügyében. Kossuth azonnal intézkedett, hogy az üreg felett kocsikkal használható járást készítsenek, ami órák alatt meg is történt. Ez idő alatt Bódis kiadta a parancsot kocsisának, hogy fogja be a lovakat a hintóba, majd a Szent Koronát és a hozzá tartozó ékességeket tartalmazó ládát a felesketett koronaőrökkel a kocsira rakatta, és megindult Pest irányába. Az üreget addigra le is fedték, így a hintóval átgördültek a hídon; a Szent Korona volt tehát a Lánchíd első nem gyalogos utasa.

Százhatvanhárom évvel később, május utolsó délelőttjén egy csoportnyi katona kelt át ezen a hídon az Országház irányába, hogy a hagyományt folytatva felesküdjenek, és őrizzék, óvják a Szent Koronát, így ők legyenek a Honvéd Koronaőrök!

De kik is ők valójában? Történetük 2011 januárjában kezdődött, mikor Kun Szabó István dandártábornok – akkor még mint ezredes – felkereste a helyőrségi lakatnyákat, hogy maga mellé leendő koronaőrököt toborozzon. Magam is egy ilyen alkalommal találkoztam először e nemes feladattal, és két nap gondolkodás után úgy döntöttem, belevágok. A kezdeti nehézségek ellenére felgyorsultak az események, a gépezet beindult. Jelentkezési lap kitöltése, személyi beszélgetések,

A vibárd, a koronaőr elődök fegyvere

méretvételezés, és a megszokott T4-es alkalmassági vizsgálatok után a Petőfi-laktanyában találtam magam. Akkor már kilenc év telt el az alapkiképzésem óta, így kicsit furcsán éreztem magam újra az „iskolapadban”. De talán mindannyian éreztük, ez itt valami más lesz. Ha pár évvel ezelőtt valaki azt mondja nekem, hogy Pesten fogok napi több órán át díszelgést gyakorolni, azt jó hangosan ki is nevetem. Vásárhelyi lövészként nagyon távolinak éreztem magamtól ezt a feladatot, de parancsnokaink gondoskodtak róla, hogy a kiképzésünk – a keménység mellett – változatos, ugyanakkor érdekes is legyen. Kívülről figyelve a díszelgő katonákat, unalmas és könnyű feladatnak láttam az övékét, de a gyakorlások előrehaladtával mindinkább úgy éreztem: minden tisztelem az övék. A mindennapos reggeli testnevelés, az alakuló téri bakancskoptatás, a közös étkezések, a délutáni elméleti foglalkozások és lelkesítő állománygyűlések szép lassan egy igazi csapatot kovácsoltak össze. Igazán vegyes társaság verődött össze, volt közöttünk páncélos, tüzér, rendész, díszelgő,

műszaki, vegyivédelmi, felderítő és lövész, de öt hét kiképzés és sok-sok vízihólyag után mind azért küzdöttünk elszántan, hogy sikeres záróvizsgát tegyünk. Ennek teljesítése és az addigra elkészült „C” típusú nemzetbiztonsági ellenőrzés után már csak arra vártunk, mikor is kezdhethetünk neki ennek a nemes feladatnak. A sokadik időpontváltozás után, 2011. május 30-án délelőtt elindultunk az Országház kupolacsarnokába, hogy letegyjük az ünnepélyes koronaőri eskünket, ezzel pedig folytassuk elődeink hagyományát, miszerint újra magyar honvédek őrizzék a Szent Koronát. *„Ünnepélyesen esküszöm, hogy a Magyarország alkotmányos állami folytonosságát megtestesítő Szent Koronát, minden körülmények között megóvom és állhatatosan őrzöm (...). Isten engem úgy segítjen.”*

Az eskü után a napjaink teljesen összefolytak, olyan gyorsan zajlottak körülöttünk az események, hogy észre sem vettük az idő múlását. Látni ennek a „nagy háznak” a mindennapjait, a reggeli nyugodt ébredését, a turisták napközbeni sokszínűségét, az országgyűlési ülésnapok délutánjainak nyüzsgését, megismerni belülről a Kossuth-díj átadási ceremóniáját vagy az előkészületek kulisszatitkait. Érdekes érzés, mikor karnyújtásnyi távolságra sétál el mellettünk egy Habsburg vagy arab herceg, a kínai miniszterelnök, volt amerikai first lady, egy olimpiai bajnok, neves színművész vagy éppen egy híres hollywoodi rendező, esetleg színész. A hírességek, ha nem is mindennapos, de rendszeresen megforduló vendégek itt. Mégis, a sok ismert ember ellenére a legmeghatóbb, legemlékezetesebb pillanatok azok, mikor Felvidékről vagy Erdélyből érkezett, népviseletbe öltözött csoport lép be a kupolacsarnokba. Idősek egymást támogatva, karon ülő gyermekek szüleikkel, fiatalok mind-mind csendben és nagy tisztelettel állják körbe a Szent Koronát, majd a hosz-

A Szent Korona őrzésének ünnepélyes átvétele

szű utazásuk ellenére mosolyogva és átéléssel éneklik el a székely vagy magyar himnuszt. Ezért is érdemes itt lenni. Az idő múlásával itt is – mint minden újonnan megalakult intézmény esetében – előjönnek a gyerekbetegségek, amit parancsnokaink, előljáróink a lehetőségekhez mérten igyekeztek megoldani. Nap mint nap feltettük magunkban a kérdést, mikor hajnalban alig fél tucat honatya éppen a halászatról cserélt eszmét, hogy valójában kinek is teljesítünk tiszteletet? Természetesen alapvetően neki, a Szent Koronának. A nemzeti ünnepeken való jelenlétünkör, a korona menekítéséről megemlékező emléktábla koszorúzásakor, egy Mátyás-templomi mise vagy az augusztus 20-ai Szent Jobb-körmenet során azonban rádöbbenünk: ennél sokkal összetettebb feladat a miénk. Ezen eseményeken meghalljuk a háttérből a suttogásokat, érzékeljük az elismerő pillantásokat: igen, mi vagyunk azoknak az egykori koronaőröknek az utódai, akikről eddig a fenti rendezvények résztvevői csak olvastak vagy nagyapáik elbeszéléseiből hallottak. Szerencsések vagyunk, amiért ezeknek a nem mindennapi eseményeknek a részei lehetünk.

Döntően tiszteletet és megbecsülést kapunk az utca egyszerű emberétől, de akadnak bírálóink is, köztük nevetgélő, gúnyolódó ti-

nédzserek. Lehet minket kívülről kritizálni, lehet fanyalogni, netán irigykedni – és természetesen jelentkezni is lehet hozzánk. Olyan helyen teljesítünk szolgálatot nap mint nap, ahol a legapróbb hiba sem marad titokban. Ezért is kell fokozottan figyelni arra, hogy a felmerülő nehézségek ne befolyásolják a munkánkat. Mert nehézségek mindig és mindenhol voltak, vannak és lesznek, de ezek közösen leküzdhetők, és így válunk/váltunk igazi csapatá.

Koronaőrök vagyunk. Díszelgünk a Parlamentben, a Hősök terén, Lourdes-ban nemzetközi zarándoklaton vagy egy kis falu templomában; turistákat, olykor képviselőket kérünk nagyobb tiszteletre a kupolacsarnokban; menetgyakorlatra, lövészetre, különféle versenyekre járunk, szükség esetén a gátakon homokzsákokat pakolunk. Civilben semmi nem különböztet meg bennünket az utca emberétől, talán csak a feszebb, büszkébb kiállítás. Díszegyenruhánk ujján egy skarlátvörös koronás pajzs hirdeti, hogy mi vagyunk a Honvéd Koronaőrök. Egyszerű magyar honvédek, akik felesküdtünk arra, hogy akár életünk árán is megóvjuk a Szent Koronát! Isten minket úgy segítjen!

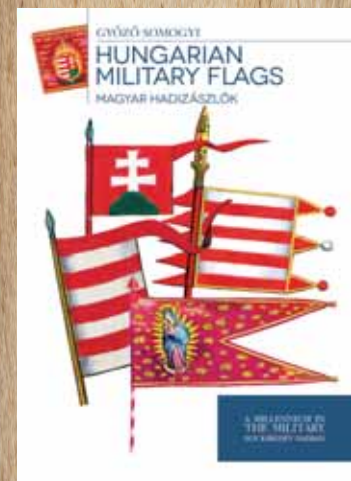
*Nagypál Tamás
honvéd koronaőr őrmester
Fotó: Rácz Tünde*

A Z ÚJDONSÁGAI

ZRÍNYI KIADÓ

**Révész Tamás:
A Légiáró
Keménytáblás,
320 oldal
Bolti ár: 5500 Ft**

**Magyar hadizászlók
Kartonált, 68 oldal,
A4-es formátum
Bolti ár: 2990 Ft**

**Zrínyi Kiadó – HM Zrínyi
Nonprofit Kft.**

**Cím: 1087 Budapest,
Kerepesi út 29/B
Győr Edina**

**tel.: 06 1 459 5373;
06 30 578 1048**

**e-mail: gyoredina@armedia.hu
Könyveinket megtekintheti
a www.honvedelem.hu/
kiadvanyok oldalon.**

EGY „ÖSSZHADERŐNEMI” KATONACSALÁD SZENTESRŐL

A rendhagyó cím egy rendhagyó katonacsalád bemutatását takarja. A férj, Nagy Mihály Zsolt zászlós a székesfehérvári székhelyű MH 43. Nagysándor József Híradó és Vezetéstámogató Ezred kötelékében, míg párja az MH 37. II. Rákóczi Ferenc Műszaki Ezred híradószakaszában teljesít szolgálatot.

C
S
A
L
Á
D

– Jelenleg at MH 43. Nagysándor József Híradó és Vezetéstámogató Ezred, Alföldi Híradó és Informatikai Alközpont (AHIFK), Híradó és Informatikai Részleg Szentes (HIR Szentes) rendszertechnikusa, megbízott részlegvezetője vagyok. Mindig is Szentesen szolgáltam. A haderőreform következtében vált az anyaalakulatom befogadó alakulattá. Úgy érzem, az eltelt 17 év alatt klasszikus híradó altiszti pályát futottam be; egy híradószakad R-142 állomásparancsnokaként kezdtem, majd a központ-vezetékes irányra nyergeltem át. A táborig híradást követően lehetőséget kaptam a bizonyításra az egykori műszaki dandár hírközpontjának parancsnoki beosztásában is. Azóta is itt dolgozom, számos átszervezést és beosztást megélve, gyakorlatilag változatlan feladatrendszerrel, egy összeszokott, ötfős csapat tagjaként. Az üzemeltetés ugyanis minden esetben arról szól, hogy a felhasználók problémáit a lehető leggyorsabban orvosoljuk. A feladatok nagy része napjainkban informatikai jellegű, így a beosztásomhoz szükséges szaktanfolyamokon kívül szükségét éreztem, hogy továbbtanuljak; 2011-ben végeztem a Kecskeméti Főiskola Informatika Karán.

– *Kérlek, mutasd be röviden a családot!*

– Nős vagyok, két fiú és két leány apukája. Az első házasságomnak az 1999-es missziómat követően vége szakadt. De jelenlegi feleségem személyében megtaláltam azt a társat, akinek fél év távollét nem jelent gondot a kapcsolatunkban. A célok közösek, ő hajlandó vállalni az itthoni nehézségeket, én a külszolgálatjal járókat. Ő is katona, szintén itt, Szentesen szolgál, a műszaki ezred híradószakaszának állományá-

„Megtaláltam azt a társat, akinek fél év távollét nem jelent gondot a kapcsolatunkban”

ban. Így viszonylag könnyen tudjuk egyeztetni szolgálati elfoglaltságainkat és a gyerekekkel kapcsolatos teendőket.

– *Hogyan tud boldogulni egy házaspár, ha a férj és a feleség is katona?*

– Szerintem ugyanúgy, mint a többi család. Talán kicsit könnyebb a helyzetünk, mert mindketten ismerjük a mindennapjainkat alakító viszonyokat, így fél szavakból is értjük egymást. De otthon csak ritkán beszélünk a laktanyában törtétekről, mert amikor vége a napnak bent, kezdődik a „második műszak”: gyerekek, ház körüli dolgok.

Nagy Mihály Zsolt zászlós

– *Miért lettél katona?*

– A családukban nem volt hagyománya a katonai pályának, az egyenruha-viseletnek. Hallottam történeteket nagyapám világháborús hadifogságáról, de ezek nem orientáltak a katonai pályára. Viszont amikor sorkatoná lettem és az alapkiképzést követően a híradószakadhoz kerültem, több olyan parancsnok volt a közvetlen környezetemben, akik megmutatták, hogy milyen „katonának lenni”. Mostanra nyugállományba vonultak, de sokat tanultam tőlük a szakmáról, a katonai normákról és a személyes példamutatásról. Azóta is igyekszem reggelente úgy belépni a kapun, hogy ezeknek megfelelek.

– *Szerinted miért megy az ember misszióba?*

– 2012-ben szerencsés voltam, mert egy olyan beosztást tölthettem be Afganisztánban, amely a szakmamba vágott, ugyanakkor nagyon széles területet fogott át, így volt lehetőségem sok újat tanulni. Ugyanakkor egy négygyermekes családapára esetében a motiváció anyagi eredetű is, mert a missziós szolgálat lehetőséget ad bizonyos terhek megszüntetésére. Persze, igaz a mondás, miszerint mindennek ára van! Adódnak nehézségek idehaza és odakinn is természetesen, de azokat igyekezni kell megoldani.

– *Milyen távolati céljaid vannak?*

– A következő fél év megint csak nem lesz könnyű családukban, mivel egy kínáló lehetőségnek köszönhetően ismét külszolgálatra készülök, feleségem pedig megkezdte főiskolai tanulmányait. Rövid távon az a célom, hogy amint lehet, minél több terhet levegyek a válláról, hogy a tanulásra tudjon koncentrálni! A távolabbi jövőt illetően sok terv létezik, de egyelőre még semmi nem konkrét. Most az említett három és fél éves projekt van a fókuszban. Valamint, ha a parancsnokaim is úgy gondolják, és a „humán stratégiába” is belefér, akkor szeretném a részlegünkben lévő részlegvezetői beosztást betölteni, tisztii rendfokozatban.

Kollár László törzsszászlós

„EGYEDÜL ISTENÉ A DICSŐSÉG!”

A reformációról

A világi és egyházi történetírás egyaránt 1517. október 31-éhez kapcsolja a reformáció mozgalmának új eszmeiséget és megújítandó lelkeséget hirdető elindulását. Ezen a napon Luther Márton hitet tett az akkori egyház, a nyugati keresztyénséget reprezentáló római katolicizmus szükségessé vált megújítása mellett. Luther és követői nem akartak egyházszakadást, s nem tekintették magukat egyházalapítóknak. Csúpn a Bibliából nyert felismerésük alapján vissza akarták vezetni Krisztus földi nyáját az evangélium szerinti élet és szolgálat útjai felé. Tanításuk az ingyen kegyelemből, a hit által való megigazulás apostoli bizonyágtételét húzta alá, amikor kimondták a döntő szót: „Az igaz ember hitből él.”

A reformációnak mint az egyház külső rendjét és lelkeségének megújítását célzó történelmi és üdvösségtörténelmi folyamatnak természetesen többféle síkban is megvoltak az előzményei. Mindez megmutatkozott a kolostori kegyességi élet elmélyítését szorgalmazó szerzetesi mozgalmakban éppen úgy, mint a bibliai igazságosság és az Isten előtti egyenlőség elvét zászlójukra tűző társadalmi célkitűzésekben. A lutheri reformációt századokkal előzték meg az előreformációs törekvések. Ezeknek betetőzését jelentette a 16. századi reformáció, mely több európai országban a legszélesebb rétegekhez elérve a hitbéli élet és az egyházi struktúra megreformálása mellett jelentős hatással volt a tudományra, kultúrára, sőt egyes helyeken a munkaerkölcs-szemléletre és gazdaságfilozófiára is.

A németországi reformáció radikálizálódását jelentette az úgynevezett helvét irányzat kibontakozása. Svájc városállamaiban Farel Vilmos, Kálvin János, Béza Tódor, Zwingli Ulrick és mások tanítása nyomán még inkább hangsúlyossá vált a Sola Scriptura elve, mely – a nemes veretű megfogalmazás szerint – egyedül a Szentírást tartja a hit és az élet zsinórmértékének.

A kor emberének az anyanyelvén elhangzó igehirdetés, a könyvnyomtatás elterjedése révén a Biblia széles körök számára való hozzáférhetősége, a hierarchikus-feudális egyházi és társadalmi függőségeket felvállaló demokratikus közösségi rend megjelenése, régi váradalmak (a „váradalom” szó jelentése várakozás, várás. Elsősorban vallási szövegekben fordul elő, például messianisztikus váradalom, adventi váradalom – a szerk.) beteljesülését hozta.

A három részre szakadt Magyarországon a reformáció tanai igen kedvező fogadtatásra találtak. Egy legyőzött, félreállított nemzet kezdett felocsúdni mélységes szomorúságából, amikor a vigasztaló üzenetet, a reménységre ösztönző hitvallásokat saját nyelvén érthette, hallhatta, olvashatta. A török iga alatt elveszett nemzeti lét okozta fájdalomok között Isten kiválasztó, megmentő és gondviselő szeretetéről, az Istenhez való odafordulás, a megtérés új értékeket felmutató lehetőségének örömeiről hangozott a prófétai ihletettséggű üzenet. S érdekes módon, a török nem látott ebben a maga sajátos szempontjait bármiben is sértő rosszat, így tehát a megszállt területeken szabadon terjedhetett az új hit. A lakosság nagyobb része a reformáció hitelvei alapján talált vigaszra, reményre. Kivételes szellemi képességű prédikátorok, tanítók, írók, költők, zenészek, a természettudományok kitűnő tu-

Kálvin János az ún. helvét irányzathoz tartozott

Luther Márton hitet tett az egyház megújítása mellett (Mészáros István szobrászművész alkotása)

dósi álltak be a reformáció, a nép szolgálatába, hogy a nekik adatott talantumok által szolgálják, a reformáción túlmenően, a sebzett hazá üggyét. Bár az ország kívülről nézve idegen hatalom foglya volt, a lélek szárnyalhatott, a szellemi élet meglevénedett, maradandót alkotva a későbbi korok számára is. Valósággá lett az újszövetségi Ige: „Ahol az Urnak lelke, ott van a szabadság.”

A reformáció közös kincs. Rése nemzetünk történelmének, lelki-szellemi arculata alakításának. Nyelvünk, irodalmunk, népi művészetünk, társadalmi kultúránk gazdagodott s gazdagodik ma is általa. Napjaink szenvedélyes igazságkeresésében támaszt ad, példát tár elénk, megfontolandó útmutatást jelent. Mindennapi megújulást hirdetve, bűnbánatra indítva sokakat vezet a hit megpróbáltatásainak tüzen át a győzelemhez vezető úton. Tanít, figyelmeztet az Isten és az embertárs feltételek nélküli szeretetére. Lassan fél évezreden át még mindig időszerűen hirdeti: *Soli Deo Glória! Egyedül Istené a dicsőség!*

Jákob János dandártábornok

A Honvéd Altiszti Folyóirat
a világhálón:
www.honvedelem.hu/kiadvanyok
www.parbeszed.hm.gov.hu

MÉLYSÉGES MÉLY A MÚLTNAK KÚTJA

Látogatás az Ónodi várban és a Muhi csata emlékművénél

Az Ónodi vár

Az MH Vezetési és Doktrinális Központ (MH VDK) állománya el látogatott Ónodra, ahol a település egyik nevezetességét, a várat tekintette meg. A község polgármestere, Tarnóczy József őszinte örömmel fogadta a látogatókat, majd a kilátóba invitálva mesélt a vár történetéről, elhelyezve azt a történelem végtelen idővonalán, és mindezt a tankönyvekben leírtakon túlnyúló részletességgel tette. A polgármester végezetül a lakosság nevében is köszönetet mondott a katonáknak az árvízi védekezésben való helytállásukért.

A Sajó partján fekvő település viszontagságos körülményeket, természeti katasztrófákat és egy „cudar” uralkodót túlélve büszkén hirdeti: nem fog rajta sem idő, sem kard, sem pedig a természet rettentő ereje. A történelem egy töredékét máig őrző és hirdető romok körbejárását követően az MH VDK parancsnoka, dr. Tamási Béla ezredes az állományt felsorakoztatva elhelyezte az alakulat koszorúját II. Rákóczi Ferenc emléktáblája előtt. Az eseményhez csatlakozott Muhi település polgármestere, Czinglérné Tóth Gizella

és a település jegyzője, Tarnóczy dr. Dobos Erzsébet is.

A vár megtekintése után az állomány buszra szállt és követte a polgármestert, aki a muhi csatának emléket állító emlékhelyen a tatárjárást és Batu kán cselszövéseit keltette életre egy izgalmas és részletes történetben. Tarnóczy József elmondta: az emlékdombot 1991-ben a Magyar Honvédség támogatásával és közreműködésével építették, majd avatták fel a Muhi csata 750. évfordulója alkalmából. Megléte óta minden évben méltó módon emlékeznek meg ezen a helyszínen történelmünk meghatározó eseményéről, a Tatárjárásról és az 1241. április 11–12-én lezajlott Muhi csatáról. Az MH VDK állománya e helyen szintén koszorút helyezett el tisztelete jeléül.

A megemlékezés falulátogatással folytatódott, az idegenvezető Muhi polgármester asszonya volt. Az állomány tagjai megtekintették a község központját, a helyi orvosi rendelőt, a polgármesteri hivatalt, valamint a művelődési házat, ahol terített asztal várt rájuk. Igazán meghatározó érzés, hogy egy olyan településen, ahol a lakosság száma alig haladja meg az 550 főt, az emberek önzetlenül, szeretettel és összefogással fogadják az odalátogatókat. A szívélyes és közvetlen emberi magatartás, a tisztelet és nagyrabecsülés volt a fő mozgatója ennek a kirándulásnak, amely egyben tanulságot is hordozott: az adni akarást, az önzetlenséget és összetartást nem lehet pénzben mérni. Ezt nem lehet parancsba adni és parancsra teljesíteni. Mindkét helyszínen, az Ónodi várban és Muhi-ban is érezhető volt az önzetlenség, a vendégszeretet és a kölcsönös tisztelet, mely Babits Mihály A vihar című versének híres idézetét juttatta eszembe:

„Mindenik embernek a lelkében dal van,
és a saját lelkét hallja minden dalban.
És akinek szép a lelkében az ének,
az hallja a mások énekét is szépnek!”

Szöveg és fotó:

Varga Bernadett zászlós (MH VDK)

Az MH VDK állománya az emlékhelyen

ÉJSZAKAI FUTÁS ALAKZATBAN

A hagyományosan megrendezett Nyárbúcsúztató Éjszakai Futást (melyre immár XVII. alkalommal került sor) egyenruhás katonák is teljesítették. Az MH vitéz Szurmay Sándor Budapest Helyőrség Dandár vegyes csapata – Mészáros Szonja szakaszvezető és Tanács István fő-

törzsőrmester ötlete nyomán, Kun Szabó István dandártábornok hozzájárulásával – szeptember 14-én az esti órákban gyakorló ruházatban, bakancsban és alakzatban küzdötte le a 6 km-es távot, lépést tartva a több mint kétezer fős mezőnnyel. A csapat tagjai a dandár különböző

alegységeitől érkeztek. Képviselte magát a Hadműveleti és Kiképzés Főnökség, a Díszzászlóalj, a Szállító Zászlóalj és a Híradó és Informatikai Rendszerfőközpont.

Az alakzatban futó katonák látványa számos résztvevő és érdeklődő figyelmét felkeltette, tovább erősítve a katonai–civil kapcsolatokat. Az esemény résztvevői stílszerűen a Városliget útjait futották be, a fényben fürdő Hősök terének érintésével. A bakancsban lefutott 35:52-es időeredmény a fizikai felmérőn is megállná a helyét.

A futócsapat tagjai: (álló sor) Nemcsik Ádám hadnagy, Patai Krisztián szakaszvezető, Sarkadi Attila szakaszvezető, Kosznovszky Viktor őrzető, Faludi Miklós fő-törzsőrmester; (guggoló sor) Jura Zoltán törzsőrmester, Tanács István fő-törzsőrmester, Forgács László százados, Hamar Dénes főhadnagy.

*Faludi Miklós
főtörzsőrmester*

FOLYÓIRATUNK A TŰZVONALBAN

Martin László zászlós, az EUFOR tűzszerésze és az igen nagy értékű EOD (tűzszerész) robot (ANDROS F6A) érdeklődéssel figyelik a Honvéd Altiszti Folyóirat címlapját (Szarajevó, 2013). Kép és szöveg: dr. Murinkó Attila mk. alezredes

HOTEL BTR

Hotel BTR-60 néven páncélozott harcjárműből készült szálloda nyílt Romániában. Első hallásra kicsit furcsán hangzik a hotel neve, de a mai színes és sokrétű világunkban vannak olyan, ötletekből kifogyhatatlan vállalkozó szellemű (hőbortos?) emberek, akik a múlt emlékeit hasznosan kívánják megőrizni az utókor számára.

A világ luxusszállodái mellett tucatszám léteznek a hagyományostól eltérő, speciális igényeket kielégítő,

sajátos kényelmet, pihenést nyújtó különleges hotelek. A közelmúltban nyitotta meg kapuit Erdélyben az Arsenal Park nevű katonai élménypark. Az objektumot egy volt lőszergyár helyére telepítették. Luxusépületek és ötcillagos szobák helyett a

szállóvendégeket az egykori Román Néphadsereg haditechnikai eszközei várják. A speciális élményeket kedvelő emberek hadrendből kivont, immár békés célokat szolgáló BTR-60 (TAB-71) típusú páncélozott szállító harcjárműveket bérelhetnek. A harcjárművek küzdőterében kényelmes hálófülkék várják a különleges élményekre váró vendégeket.

A csodálatos festői környezetben lévő, 80 hektáros park Hunyad megyében, Szászváros mellett található. A román hadiipar a BTR-60 (szovjet szabvány) típusú harcjárművet TAB-71 megnevezéssel gyártotta. Egyes források szerint 1872 darabot készítettek belőle.

Surányi Barnabás zászlós

Bernád Dénes
Magó Károly
Punka György

A ÚJDONSÁGA

A NEMZET SZÁRNYAI

A magyar katonai repülés évszázados története

A pilóták, az égben szálló superhősök a mindennapok embereivé lettek, és mégis megmaradtak a vágyva vágyott távoli kékség jelképeinek. Tudjuk, hogy a hangnál sebesebben száguldó gépekkel egy immár több mint hatvan esztendeje békében élő országot őriznek. Látjuk, hogy ott vannak mindenütt, ahol segíteni kell a természeti katasztrófák áldozatainak, az ellenséges indulatok közt békét teremteni kívánó, józanul gondolkodó országoknak, a humanitárius segítséget váróknak. Büszkék vagyunk, amikor repülőtudásuk előtt fejet hajtanak a legkiválóbb szakemberek és bajtársak. Egy egész világ ismeri a magyar repülőket.

Ez a könyv a köszönet könyve. Tiszteletadás a hajdanvolt és a mai mindennapok magyar katonai repülő embereinek. Három olyan szerző írta, akik közül egyik sem volt harci pilóta, csak a kék égbe vágyó kisgyerek. Olyan szemmel látják a repülőket, ahogyan az olvasók többsége, de éppen ezért azt is észreveszik, amit a repülők talán maguk sem. A gépek mellett – az embert. A repülők sorsában egy ország sorsát. A pilóták szélesre tárt sasszárnyaiban egy nemzet örökké vágyott, oly sokszor megcsönkített szárnyait.

magyar/angol; 260 oldal, 360 képpel; keménytáblás, DVD-melléklettel, poszterrel; 242×280 mm
7000 Ft

HUMOR

Tököt lőttem...

A lögyakorlaton az egyik katona, meglátva a siralmas eredményt, önkéntelenül felsóhajt:

– Ezután tényleg főbe lóhetném magam.

Erre a társa megjegyzi:

– Hááát, ahhoz legalább három tölényt vételezz!

Az ingyenc

A újonc panaszt emel a konyha-ügyeletesnél:

– Őrmester úr, kacsapástétom volt ma az ebédlőben, de megesküszöm, hogy egy gramm kacska nem volt benne.

– Na és? – feleli az őrmester. – Evett már maga székelykáposztát?

– Igen, őrmester úr.

– És volt benne székely?

Őszintén

Őrmester:

– Mondja fiam, boldog, hogy katona lett?

Újonc:

– Jelentem, boldog vagyok.

Őrmester:

– És mi volt maga mielőtt katona lett?

Újonc:

– Jelentem, sokkal boldogabb.

Így sem rossz...

Az őrmester az első hétvégén a hazatávozásra készülő újoncokat oktatja:

– Emberek, ha a vendéglőben a szomszéd asztalnál ketten összeverekednek, maguk ne avatkozzanak közbe! Igyák ki a sörüket, és csendben távozzanak a helyiségből. Világos?

Az eligazítás után az őrmester meg akar győződni róla, hogy megértették a mondanivalóját, ezért megkérdi:

– Tóth közkatona, ha a szomszéd asztalnál két férfi elkezd verekedni, maga mit tesz?

– Jelentem, kiiszom a sörüket, és csendben távozom.

Hadgyakorlaton

A hadgyakorlat kellős közepén egy katonai teherautó elakad a mocsár-

ban. Szerencsére percekon belül megáll mellette egy parancsnoki kocsis, négy tiszttel. Kiszállnak, s nagy erőfeszítéssel kitolják a teherautót az útra.

– Na, ez kemény volt! – törölgeti verejtékét az egyik százados. – De mondja, mit szállít ezen a teherautón?

– Tizenöt újoncot, százados úr!

Kérdés

– Hogy hívják azt az embert, aki megneveteti a honvédeket?

– Katonai felderítő.

Sorozáson

A sorozáson egy férfit megkérdeznek:

– Na, mondja, miben tartják a nyílveszőt?

– Nem tudom, uram!

– Gondolkodjon egy kicsit!

– Passz, uram!

– Tegez fiam, tegez!

– Tegezek én, de akkor sem tudom!

Válogatta: Berek Zsolt törzsszázlós

LALI A SEREGBEN

Egyed Zoltán szakaszvezető rajza

Könyvajánló

Harai Dénes: Érték, teljesítmény, siker

„Itt, Közép-Európában, mi magyarok is a történelem szövődményeiben élünk, szétszakadt világok zakatolnak, különösen az idősebb nemzedékekben. Jelen korunkban a kis népek visszaveszik valódi történelmüket és hőseiket, igyekeznek elszakadni mindattól, ami évtizedeken keresztül fogva tartotta őket. Ebben a helyzetben a neveléstudomány és annak részeként a katonapedagógia is stratégiai ágazat” – tartja a szerző, Harai Dénes (1951), a Nemzeti Közszolgálati Egyetem Hadtudományi és Honvédtisztképző Karának egyetemi tanára, akinek szakterülete a pedagógia, pedagógiai antropológia, a felnőttoktatás, valamint a személyközi kommunikáció. E témakörben írt tanulmányait, esszéit adja közre a kötet.

Zrínyi Kiadó, 2013

388 oldal, 3200 Ft

A szerző megjelent könyvei:

Katonadolog?

Gondolatok a katonantropológiáról a gépesített háborúk korában

(Masszi Kiadó, 2003)

Tanáremberek, kiemelkedő tanáregyenlőségek

(ZMNE Kiadó, 2010)

Magyar katonahősök, katonák

(Püski–Masszi Könyvesház, 2012)

KÖSZÖNTJÜK A 75 ÉVES MAGYAR LÉGIERŐT!

Az 1940-től 1944-ig terjedő időszakban a Magyar Királyi Posta évente kiadott egy-egy olyan bélyegsorozatot, melynek a repülés a témája. A 75 éves magyar légierő emlékére az 1942. évi Repülő Alap című bélyegsorozatot mutatjuk be.

